

geb. 1953 in Garding/Eiderstedt,
Dipl.-Bibliothekarin, schreibt plattdeutsche
Erzählungen, überträgt ins Plattdeutsche.

Dat sünd de Olchis

(frei nach Erhard Dietl: Die Olchis sind da)

Nu will ik mal vun de Olchis vertellen.
Wat, ji kennt de Olchis nich? Na, denn
warrt dat aver mal Tiet!

Olchis hebbt dree spitze Höörns to'n

- 5 Hören, keen Ohren. Se köönt Ameisen
hosten un Regenwöörms opstöten hören,
un wenn dat Gras wasst, deiht se dat in
de Höörns weh.

Ehr knobbelige Näsen rüükt gern

- 10 Schimmel un fulige Stinkkraam. Wenn
wat ganz dull stinkt, freut sik de Olchis
un seggt: „Mmmh, rüükt dat fein ol-
chig!“ Un denn haalt se ganz deep Luft,
so as wi, wenn wi frische Gras oder
Blööms

- 15 rüükt.

Olchis sünd stinkenfuul un slaapt för ehr
Leven gern, un dat is se egaal, ob dat
Dag is oder Nacht. Dat schönste Bett för
de Olchis is en rustigen Benzinkanister.

- 20 An'n leevsten hüppt Olchis in de Schiet
rüm. Wenn se sik sülven en Freud maken
wüllt, haalt se sik en Badewann vull Wa-
ter mit Kleischiet mang¹ rin na de Stuu
un baadt dar in.

- 25 Se möögt nix, wat wi gern hebbt. Se eet
un drinkt gern wat Scharpes un wat Bit-
teres. Se kaut gern op ole Gummireifens
rüm, knabbert an rustige Blickdosen un
pudert sik mit en Doos

- 30 Pepper in! Över en ole Buddel mit en
Rest Shampoo in köönt se sik düchdig
freuen un drinkt dat foorts ut.

Olchis wascht sik nie. Darüm stinkt se so
fein fulig. Se stinkt so dull ut den Hals,

- 35 dat de Flegen doot afstört², wenn se de
Olchis to neeg kaamt.

Wenn Autos an se vörbiföhrt, freut se sik
över dat Gas ut den Utpuff. Darüm
wahnt se so gern an de Autobahn, dar,
wo de

- 40 Luft so richdig schön stinkig un schietig
is. Mitünner geiht Olchi-Mama mit ehr
Kinner dar spazeren un seggt se Be-
scheidung: „Ach du hillige Müllsack, dat is
en feine Luft vundaag, nu snuuvt mal
45 deep dörch, dat is gesund!“

Un de Olchi-Kinner steekt ehr dicken
Näsen in de Luft un freut sik. Se hebbt
dat richdig good, de lütten un de groten
Olchis!

¹ darin, dazwischen

² abstürzen

geb. 1928 in Bremerhaven, gest. 1998 in Bremerhaven, Autorin niederdeutscher Erzählungen und Gedichte.

De Feldblomen

An'n Wischenbruch stunn dat Kruut meterhoog. De Suurampfer streck sik in de Höögde. He meen, he weer de gröttste
 5 un schönste Plant, man de groten Disteln un Kletten weern böös up em. „Wi sünd jüst so fein un groot as du“, repen se de Suurampfer to un wegen sik in'n Wind sacht hen un her. „Un ik?“,
 10 reep dat grote Seggengras¹, „ik heff mien Platz in de eerste Reeg.“
 Dat Johanneskruut heel sien Blöden in de Sünn. „Ik kann för de Minschen Godes doon, bün as Medizin in hoget
 15 Ansehn.
 De Minschen drinkt ehrn Tee ut mien Bläder, un ut mien gele Blöden maakt se rodet Öl, dat helpt jem gegen den Rheumatissen. Un in de eerste Reeg will
 20 ik gar nich stahn, ik bruuk Sünnschien, wieder nix.“
 „Ju hefft mi vergeten“, reep de Ackerwinn. „Ik klatter, woorhen ik will. Mien Blöden bruukt Licht, ik winn mi
 25 över jo, ik sling mi överall ümto, of ju dat paßt or nich.“

„De gröttste Medizin för de Minschen bün ik“ reep de Kamell. „Över mi geiht nix.“
 30 Ganz vörn an'n Weg stunnen de lütten Blomen. Dat Feldsteefmoderken reep lies: „Ut mi hefft de Minschen Riesenblomen tücht.“ „Dat steiht di nich alleen to“, sä de lütte Feldmargarit. „Ut
 35 mi hefft se Blöden tücht, veel grötter as dien. Grote witte Blöden un darto noch füllt.“ „Ju sünd mi all to överspöönsh“, sä de lütte Kükenbloom. „Mi plückt de Kinner un nehmt mi mit na Huus. Dar
 40 krieg ik denn frisch Water to drinken.“
 Den annern Dag worr de Wisch meiht. All de groten Blomen un Gräser müssen ehr Leven laten.
 Blots de lüerlütten ganz vörn an'n Weg
 45 kemen mit dat Leven darvun.
 „Wat hett ju dat Prahlen nu nützt?“, froog dat Blauschwengelgras de Botterbloom. „Rein nix!“, sä de, „man nie-nich na vörn drängeln, dat geiht meist
 50 scheef.“

¹ Riedgras

Worüm Fru Holle de Betten nich mehr utschütten wull

Al drie Jahr harr dat kenen rechten Winter mehr geven. Un düt Jahr, so eben vör Wiehnachten, wöör Anne so as all de
5 annern Kinner in de Straat bang, dat Fru Holle de Betten wedder nich utschütteln wull. „Segg mal, Mama, wat kann ik egenlich dar an doon, dat wi Ies un Snee kriegt - to’n Sledenföhren un so?“ - „Dat
10 weet ik ok nich“, sä ehr Mudder. De Öllern vun de annern Kinner wüssen dat ok nich. Darüm gängen de Kinner na den Börgermeister. De schüttkopp¹ bloots un sä: „Mien Opgaav is, de Straten vun
15 den Snee free to holen, wenn mal welken dar is. Mehr kann ik ju nich seggen.“ As Anne abends in ehr Bett leeg, wöör se ganz trurig, dat jüm nüms helpen kunn.
„Op leevst dee ik na Fru Holle henföhren
20 un ehr sülfst fragen.“ - Ehr Mudder lach:
„Wo wullst du dar wull henkamen? Un weeßt du överhaupt, wo Fru Holle wahnt?“ - Anne sä nix. Se dach an Sneeflocken, Iestappen un Sledenföhren.
25 So ganz in Gedanken mark se, dat se un all de Kinner ut ehr Straat mit enen groten Ballon na de Wolken toflögen.

---

¹ schütteln mit dem Kopf

geb. 1956 in Alfstedt-Bredemehe, Lehrer,
schreibt plattdeutsche Hörspiele, Theaterstücke
und Prosa.

Toerst kunnen se Fru Holle gornich
finnen. Aber as de Kinner en poormal
30 ropen harrn, keek Fru Holle twüschen
twee Wulken dör un fröög ganz böös:
„Wat is“ - „Fru Holle“, sä Anne ganz
fründlich, „wi wullen bloots fragen, of
Se de Betten düät Jahr wedder utschütteln
35 doot un wi op de Eer so'n richtigen Win-
ter mit Snee un Ies kriegt“ - „Weet ik
noch nich“, sä Fru Holle. Dat klung aber
al fründlicher, as se de Kinner sehg.
„Köönt wi dar denn nix an maken?“
40 fröög Anne noch en Tour.
„Dar hebbt ji keen Schuld an. De Luft is
mi to dreckig. Wenn ik mien Betten ut-
schütten do, ward mien Bettüüch ganz
swart. Dar laat ik de Wulkenfinster lever
45 to.“ - „Wi muchen so gern Sleden fah-
ren oder enen Sneekeerl buun“, haak
Anne noch mal na. - „Tscha, dat kann ik
verstahn, is aber man nich so licht.
Wenn to Wiehnachten un Neejahr keen
50 Dreck ut de Fabrikschosteens un ut de
Autos kummt, denn kann ik miene Bet-
ten woll mal richtig utschütten. Aber
toseggen kann ik ju dat nich.“ - „Denn
dröfft de Autos vör Wiehnachten un bit
55 Neejahr nich föhren“, sään de Kinner, un
se bedanken sik bi Fru Holle un seilen
mit ehren Ballon wedder na de Eer.
As Anne den annern Morgen opwaken
dee, wüss se nich, of se dat dröömt harr

60 oder of se wüürlich bi Fru Holle wesen
wöör. So genau kunn se sik op allens be-
sinnen. Se vertell ehr Öllern darvun un
ok all de Kinner ut de Straat. Tohoop
överleggen se, wo se dat anstellen
65 kunnen. Un denn schreven se all op ehr
Wunschzeddels, dat se Snee hebben wul-
len - un de Öllern darför de Autos vör
Wiehnachten stahn laten schullen.
„Wullst du nich en nee Poppenstuuv
70 hebben?“ fröög ehr Mudder. Aber Anne
harr sik dat anners överleggt un wull jüst
so as de annern Kinner bloots Snee un
enen richtigen Winter to Wiehnachten
hebben.
75 Ehr Vadder leet den Wagen al in de
Week vör Wiehnachten stahn - so as all
de annern ut de Straat. Un as dat an den
Dag na Wiehnachten hell woor, füllen
buten grote, dicke Sneeflocken ganz lies
80 op de Eer.
De Kinner harrn kuum Tiet to'n Fröh-
stücken un löpen rut un toben dör den
Snee. Se füngen jümmer wedder de
Sneeflocken in un buun enen Sneekeerl.
85 Se freien sik över dat Wiehnachts-
geschenk un marken gornich, dat de
Winter ok koolt is.
Fru Holle keek baben ut de Wulken-
finster un frei sik, dat se ehre Betten mal
wedder
90 so richtig utschütteln kunn.

geb. 1940 in Friedrichskoog/Dithmarschen, hat insbesondere Texte für das Puppenspiel und für das Theater für Kinder verfaßt, Kurzgeschichten geschrieben und ins Niederdeutsche übersetzt.

Dat mit Artur...

(frei nach: Tilde Nüchels - Wie es der böse Leo macht)

Dat gifft Saken, över de ik nie snacken kann. Ik weet nie worüm, man dat geiht nie.

- 5 Dat mit Artur heff ik ok nüms vertellt. Dat is villicht dumm, aver mit wokeen harr ick daröver snacken schullt? Artur wahnt in uns Dörp; nie wiet af vun uns.
- 10 He kann mi nie utstahn; man ik heff em gor nix daan. Bestimmt nie.

Jeden Dag, wenn ik ut de School kaam, paßt he mi op. He luurt achter Peter Ohlsens Wagenschuur¹, kummt langsam,

- 15 heel² langsam op mi to ...
Ik kunn weglopen (ik kann heel gau³ lopen), liekers, ik do dat nie.
Ik weet nie worüm, man ik do dat nie. He dreiht mi den Arm um, faat mi in 't
- 20 Genick un drückt mien Kopp daal, wiet, heel wiet ...
Ik kann mi nie wehrn, un de Angst warrd groot un swatt.
Denn pett he mit 'n Foot na mi, grient un

- 25 seggt: „Hau bloß af, du Mistkäfer, du!“
Ok güstern weer dat so.
As jeden Dag luur he achter de Wagenschuur, keem langsam op mi to, dreih mi den Arm um, faat mi in't
- 30 Genick un drück mien Kopp daal, wiet, heel wiet.
Man opmal stunn de ole Fru dar.
„Laat de Deern los!“ blaff se Artur an.
He leet los, stunn dar, heel verdattert.
- 35 Do dreih se em den Arm um, jüst so, as he dat ümmer bi mi deit, faat em in't Genick un drück sien Kopp daal, wiet, ganz wiet ...
„So, nu geev em een mit'n Foot, avers
- 40 örnlich, dat hett de Schietkerl nie anners verdeent!“ sä se to mi.
Man ik kunn dat nie.
Ik heff schüttkoppt un bün af na Huus.
Hüüt hett Artur mi nie oppaßt.
- 45 Un wenn he dat morgen deit oder 'n annern Dag, denn segg ik bloß: „Du Schietkerl, du!“ un gaa man einfach wieder.

¹ Wagenscheune

² ganz

³ schnell

geb. 1929 in Flensburg, früher IPTS-Dezernent für Lehrerfort- und weiterbildung, Herausgeber und Autor von theoretischen Schriften zum Niederdeutschen, von Unterrichtsmaterialien und von niederdeutschen Erzählungen.

Pinki un de Hexenmeister

Do is mal en lütte Jung west. Pinki hett he heten. De weer op eenmal ganz alleen. He harr keen Mudder un keen Vadder mehr. Sien Broder un sien Swester
5 weern verschwunnen; un ok Oma un Opa weern nich mehr dar. So keem he na en Familie in Koolthusen.

„Ik kann di ok nich bruken”, seggt de Steefvadder, „aver ik weet enen
10 Hexenmeister, de nimmt di villicht. Du musst em blots vertellen, dat du nich lesen kannst.”

As de Jung bi de Hexenmeister ankümmt, fraagt de em ja ok: „Kannst du lesen?”
15 „Nee, - lesen heff ik nich lehr”, seggt de Jung.

„Na”, meent de Hexenmeister, „denn will ik di woll beholen. Du bruukst blots mien Wahnung, mien Tüüch¹ un mien
20 Böker reintomaken.”

„Ja, is goot”, seggt Pinki.

Annern Morgen geiht de Hexenmeister weg, - he mutt ja los to hexen. He is man even ut de Döör, do haalt de Jung de
25 Böker her un fangt an to lesen. He leest un leest; - un as de Hexenmeister avends na Huus kümmt, sitt Pinki ümmer noch bi de Böker un leest.

„Jung, Jung”, seggt de Hexenmeister, „ik
30 denk, du kannst nich lesen! – Wenn ik di noch eenmal bi’t Lesen finn, denn mutt ik di verhexen.”

„Oha”, meent de Jung, „denn will ik dat ok nich wedder doon.”

35 Annern Morgen geiht de Hexenmeister wedder los, un as he avends na Huus kümmt, findt he de Jung al wedder bi de Böker.

„So”, seggt de Hexenmeister, „nu warr ik
40 di verhexen!” Dar steiht aver dat Finster apen, un Pinki maakt sik gau to en Duuv² un flüggt ut’t Finster rut. – Soveel hett he al lehr ut de Böker.

Een, twee, drie ... maakt sik de
45 Hexenmeister to en Haavk³ un jaagt achter de Duuv ran. As he ümmer neger kümmt, verhext Pinki sik to en Wetenkoorn un lett sik op de Eer fallen.

Veer, fiev, söss ... maakt sik de
50 Hexenmeister to en Hahn, söcht dat Wetenkoorn, pickt darna un will dat ja opfreten.

Aver do maakt sik de Jung to en Foss un bitt de Hahn de Kopp af. Un denn maakt
55 he sik wedder to en Minschen, to den lütten Jung, de Pinki heet. Jungedi, - Hexen können! Dat weer di wat! – Man villicht hett he ok blots dröömt?

¹ Zeug

² Taube

³ Habicht

geb. 1929 in Flensburg, früher IPTS-Dezernent für Lehrerfort- und weiterbildung, Herausgeber und Autor von theoretischen Schriften zum Niederdeutschen, von Unterrichtsmaterialien und von niederdeutschen Erzählungen.

De lütt Foss un de Lööv

(nach Max Bollinger: Mein erstes Vorlesebuch der schönsten Fabeln)

Mudder Foss harr wükdlich all'ns daan:
Se harr ehr Kinner bibröcht, Müüs un
lütte Hasen to fangen; se harr mit se
5 öövt, sik to versteken, wenn de Wulf in
de Neegde weer; un se harr ümmer wed-
der vertellt, wat de Lööv de slimmst vun
de Rövers weer.

„Wenn ji de Lööv seht“, see se, „denn
10 loopt weg, so dull as ji man köönt! De
Lööv, dat is'n ganzen aasigen een; - de
fritt ju mit Huut un Haar!“

Un as de lütt Fosskinner grötter wörm,
dar harrn se dat intus¹: Se kunn'n Müüs
15 un lütte Hasen fangen; se versteken sik,
wenn de Wulf in de Neegde weer; un se
lepen weg, so dull as se lopen kunnen,
wenn se de Lööv sehn deen.

Man de lüttst vun de Füß wull doch to
20 gern weten, för wokeen² genau he denn
egentli wegleep. He harr blots de groot
Mähn vun de Lööv sehn, as he utneih'n
dee. „Weer ik doch man 'n lütten
Ogenblick stahn bleven“, dach he.

25 En paar Daag später seeg he de Lööv
nochmal; un as he 'n Ogenblick stahn
bleev, fung de Lööv ganz gräsig an to
brüllen.

Jungedi, - wat kreeg he för 'n Schreck!

30 Kehrtmaken un weglopen, dat weer een
un dat sülvige. Kunnst blots noch sien
Hacken un de buschige Steert weih'n
sehn!

Aver as he wedder to Rooh kamen weer,
35 dach he: „Sien Mähn heff ik ja sehn, un
brüllen heff ik em höört, - man kenn'n do
ik em ümmer noch nich!“

Un denn keem een Dag, do nehm de lütt
Foss all sien'n Moot tosamen:

40 He röhr't sik nich, as de Lööv wedder op
em tokümmt. He blifft stahn, bet de Lööv
för em steiht.

De Lööv is total perplex! He kennt dat
nich anners, as wat de Füß utneiht vör
45 em.

Un as de lütt Foss anfängt un fraagt em
wat, do antwoordt de Lööv ganz ver-
nünftig; un se kaamt richtig in't Klöh-
nen, de beiden, un se verstaht sik; -

50 un de lütt Foss hett op eenmal gar keen
Angst mehr vör de Lööv, un de Lööv
hett überhaupt keen Lust mehr, de lütt
Foss mit Huut un Haar to freten.

Un se sünd gode Frünn'n worrn, de Lööv
55 un de lütt Foss.

Man as de lütt Foss sien Mudder de Ge-
schicht vertellen dee, do sloog se ehr Po-
ten över den Kopp tosamen: Se verstunn
de Welt nich mehr. Aver denn

60 hett se sik doch ganz dull daröver freut.

¹ begriffen

² wem (wer)

Geb. 1924 in Missunde/Kreis Eckernförde,
 lebt seit 1960 in Elmshorn,
 schreibt plattdeutsche Geschichte und Gedichte.

En Hochtietspaar mutt sik freeköpen

Hinnerk leevt noch nich lang in dat lüttje
 Dörp. Sienen Vadder harrn se as
 Schoolmeester darhen versett. Dat is een
 lurigen Sommerdag un Hinnerk geiht ton
 5 Spelen na buten.

Langsaam schlennert he de Straat hen-
 dal. Vun de anner Siet hett em al de lütt
 Trina sehn un kümmt nu anlopen:

Hinnerk, hüüt kümmt hier en Bruutpaar
 10 lang, de wüllt na Innien to Kark. Wullt
 du mi hölpn, en Tau över de Straat to
 spannen?

Wat, so eenfach en Tau över de Straat
 spannen? Minsch, Trina, dat kannst du
 15 doch nich maken. Dat gifft doch Arger!

Ach wat, Hinnerk, dat kann kenen Arger
 geven. Dat höört sik hier so. Wenn en
 Bruutpaar to Kark vörbifahren deit, denn
 spannen wi hier en Tau över de Straat,
 20 denn mööt de Bruutlüüd utstiegen un sik
 freeköpen, dat se man wieder köönt.

Hinnerk will sik dat tominnst ankieken
 un blifft bi Trina stahn. Noch is dat
 Bruutpaar nich to sehn, un so sett sik de
 25 beiden an de Stratenkant un vertellt sik
 wat. De Sünn schient warm, dat kann
 nich beter sien.

Na 'n Tiet kümmt Trina hooch:

Kiek mal, dar achtern kümmt al de

30 Kutsch! Dat Töven¹ hett sik denn doch
 lohnt. Nu man gau²! Faat man hier dat
 Enn vun dat Tau an un hool dat fast!

Trina geiht na de anner Siet vun de
 Straat un treckt dat Tau an:

35 Nu laat se man kamen!

Hinnerk is dat noch ümmer nich to Pass
 mit den Kraam, doch he blifft.

De Kutscher hett de beiden al mitkregen.
 He treckt de Peer an: Prrr! De Kutsch
 40 kümmt jüst vör dat Tau to stahn. De
 Brögam kickt üm de Eck un süht de
 Kinner dar stahn. He weet, wat dat to
 bedüden hett, lacht un meent to ehr:

Na, ju twee, möögt ju denn ok Bontjers?

45 He kümmt vun de Kutsch dal, packt ehr
 de Hannen vull un leggt dar ok en paar
 Markstücken to. Danke schön!, kümmt
 dat as ut een Muulwark. De beiden Lüt-
 ten lacht, un Trina lett nu dat Tau
 50 wedder los, leggt dat dal op de Straat.

De Brögam klattert denn ok wedder
 hooch in de Kutsch. Hü!, röppt de Kut-
 scher, un dat Hochtietspaar kann wieder-
 fahren.

55 Trina un Hinnerk winkt ehr noch lang
 achteran. - To Huus hebbt se veel to
 vertellen; un de Bontjers hebbt goot
 schmeckt.

¹ warten

² schnell

geb. 1909 in Spetzerfehn (Ostfriesland),
gest. 1991 in Leer, Kindergartenleiterin,
schrieb niederdeutsche Lyrik, Prosa und Kinder-
buchliteratur.

De Inbreker

Eenmal weer ick in de Ferien bi mien
Tant Anni. An en Morgen sä se to mi:
„Haal even de Melkkumm ut'n Keller!“
5 Up de sterner Kellerboden leeg en hol-
ten Plank, un dar stunn de lütte Kumm
up. All Avend wurr dar frische Melk
henstellt. Denn geev dat an den annern
Dag mooie¹ frische Rohm för den
10 Morgentee. Ick steeg de Kellertrepp daal,
man wat seeg ick? De Kumm weer led-
dig. Keen Drüppen Melk weer dar mehr
in. De Schöddel, de över de Kumm deckt
weer, de leeg dargegen - twei!
15 „Tant Anni, kaam gau“, reep ick. „Hier is
een in uns Keller ween!“
„En Inbreker!“ sä se. „Womöglich weer
dat en Landstrieker. Denn över Dag hett
de Achterdöör apenstahn!“
20 Man den annern Morgen - wat meent ji
woll dar weer de Kumm wedder leddig
un de Schöddel leeg bito.
„Tant Anni, kaam!“ reep ick. „De Inbre-
ker is wedder hier ween!“
25 „Nee, mien Deern, dat kann nich angahn.
De Döör weer to. Hier mutt anners wat
ween hebben. En Deert, glööv ick!“ „O

weh! en Rott?“ froog ick. Darbi keek ick
benaut² bisiet to de Trepp. Vör Rotten
30 harr ick bannig Angst.
„Nee“, meen Tant Anni, „doch keen
Rott. De harr den Speck freten, de dar up
dat Flegenschapp liggt!“
„Man denn en Muus!“ sä ick. Mit dat
35 Krabbeltüch harr ick ok nix in Sinn.
Se schüttkoppt: „Bedaar³ di. En Muus,
de weer seker in de Melkkumm versa-
pen. Haal mi doch mal de Daschen-
lamp!“ Mit de Lamp lüch se nu
40 ünner de Boorten, in de düstersten Ecken
un ok achter de grote Kartüffelkist. Ach-
ter de Kist, dar leeg en lütten Bulten mit
Bohnenstroh, darin ruuschel dat.
„Huuh! En Muus!“ reep ick. Wo geern
45 weer ick weglopen. Man Tant Anni geev
mi nu de Daschenlamp. Ick müß lüchen.
Denn nehm se en Stock un stöker in dat
Bohnenstroh rüm. Un wat keem dar vör-
dag? En Swienegel! „Kiek mal an -
50 dar liggt de Lümmel!“ lach Tant Anni.
„Bring mi gau de Schüffel, dat wi em na
buten kriegt.“
Achter't Huus rull sick de Swienegel vun
de Schüffel un leep up sien lütten Benen,
55 so flink as he man kunn, na de Doorn-
heck hen. Un weg weer he!

¹ gute

² bedrückt

³ beruhigen

geb. 1940 in Friedrichskoog/Dithmarschen, hat insbesondere Texte für das Puppenspiel und für das Theater für Kinder verfaßt, Kurzgeschichten geschrieben und ins Niederdeutsche übersetzt.

De Geschicht vun dat gröne Fahrrad

(frei nach U. Wölfel: Die Geschichte vom grünen Fahrrad)

- Enmal hett en Deern ehr Fahrrad anmaalt.
 Se hett Farv un Pinsel haalt un ehr Fahrrad gröön anmaalt, grasgröön.
- 5 Se hett dat Fahrrad bekenen un hett seggt: „Gröön is schön. So mag ick mien Fahrrad heel gern lieden.“
 Aver de grote Broder is kamen.
 „Büst du mall¹?“ hett he ropen, „Gröön, grasgröön?! Ne, dat süht nie ut!
 10 Du mußt dien Rad root anmalen. Fүүrroot, dat is stark, echt!“
 Do hett de Deern ehr Fahrrad root anmaalt.
- 15 Do is en ole Fru vörbikamen. De hett mit ‘n Kopp schüttelt.
 „Gott, nee,“ hett se seggt, „Root - wat gresig.
 Fүүrroot! Nee, dat mag ik nie lieden.
 20 Maal dien Rad doch grau an, muusgrau!“
 Do hett de Deern ehr Rad grau anmaalt.
 Aver de lütte Jung ut de Nahverschop is vörbikamen un hett seggt:
 „Nä, dat mag ik nie lieden, grau –

- 25 muusgrau! Nä, sowat vun langwieli!
 Maal dien Rad doch geel an, zitronengeel!
 - Dat is lustig.“
 Do hett de Deern ehr Rad geel anmaalt.
- 30 Nu is ehr Fründin vörbikamen.
 „Nee, ok,“ hett se seggt, „dat süht nie ut. Geel? Magst dat lieden?
 Maal dien Rad lever blau an, himmelblau is schön.“
- 35 Un de Deern hett ehr Rad himmelblau anmaalt.
 Aver de grote Broder is wedder vörbikamen. „Büst du narisch!“ hett he ropen,
 „du schullst dien Rad doch root anmalen,
 40 fүүrroot!
 Himmelblau, nee, dat süht nie ut!“
 Un do hett de Deern lacht.
 Lacht un lacht!
 Un denn hett se de gröne Farv haalt un
 45 ehr Fahrrad gröön anmaalt.
 Grasgröön.
 „So gefällt mi mien Rad;“ hett se seggt.
 Un denn hett se noch en gele Sünn op dat Schutzblech maalt.
- 50 Un de lütte Jung hett seggt:
 „Nu süht dien Rad lustig ut un schön!
 Echt!“

¹ verrückt

geb. 1843 in Klenzau, Kreis Eutin; gest. 1935 in Oldenburg in Oldenburg, Gymnasialprofessor, Sammler ostholsteinischer plattdeutscher Volksmärchen und -erzählungen

Uns Herrgott un de Deuster¹

Uns Herrgott un de Deuster, de sünd mal
tosamen up de Reis west. Un da nehmt
de Lüüd, de ehr begegnet, ümmer de
5 Mütz vör ehr af.
Do seggt de Böös, wenn he alleen is,
denn nimmt nüms de Mütz af. „Ja“, seggt
uns Herrgott, „du schullst man mal wat
Goods doon, denn nöhlen se vör di de
10 Mütz ok af.“ „Nee“, seggt de anner,
„wenn ick ok wat Goods do, dat hölpt
doch nix. Denn menen se doch all, du
harrst dat daan, un sään doch: Gott sie
Dank! Aver passeert dar mal wat Leeg's,
15 denn krieg ick ümmer de Schuld, wenn
ick dat ok gor nich daan heff; denn
flöökt² se ümmer vun Düvel un Kraam.“
Och, seggt uns Herrgott, dat billt he sick
woll man in.
20 Nu gaht se je wieder un do steiht dar en
Koh an 'n Graven. De Mann, de ehr hött
hett, is en beten bet lang gahn west.
Do seggt de Deuster to unsen Herrgott,
nu köönt se dat je foorts mal versöken.
25 He schall de ool Koh man mal in'n

Graven stöten, denn kriggt he dat sülven
to sehn.

Na, uns Herrgott stött de Koh in 'n Gra-
ven un do versteekt se sick achter 'n
30 Knick.

As de Mann nu wedder trüch kümmt un
sien Koh liggt in 'n Graven, do ward he
schimpen un schandeern, wokeen as ehr
dar rinstött't hett, un flöökt je vun Düvel
35 un all.

„Sühst du woll“, seggt de Düvel, „nu
hest du ehr rinstött't un ick krieg de
Schuld.“ Nu löppt de Mann je hen to
Dörp un will Hölp halen, dat he sien Koh
wedder ruut

40 kriggt uut 'n Graven.

Do geiht de Düvel hen un helpt ehr ruut.
Un as de Mann wedder trüch kümmt mit
Hölp, do steiht sien Koh je al wedder un
fritt, as wenn nix passeert is.

45 „Gott sie Dank“, seggt de Mann, „dat se
wedder in de Been is!“ „Sühst du nu
woll“, seggt de Deuster, „nu heff ick ehr
ruutholpen, un du kriggst den Dank dar-
för! Wokeen hett nu Recht?“

¹ Teufel

² fluchen